

Плаче ми се . . .

А учителътъ разказваше урока. Той не забелязваше какво става задъ гърба ми.

Азъ отпустахъ глава на лакътъ и заплакахъ.

Въ това време звънецътъ удари и моятъ съседъ се обърна къмъ палавниците и страшно имъ се закани. Той бѣше по-едъръ и изглеждаше да е много силенъ . . . Но и ония разбраха, че тука шега нѣма, та щомъ излѣзохме на двора, изчезнаха — сякашъ въ земята потънаха!

Успокоенъ и окураженъ напълно, азъ съблѣкохъ палтото си, изтърсихъ тебеширенитѣ шарила по него, следъ това се изравнихъ до моя съседъ и тръгнахъ съ него. Искамъ да му говоря, пъкъ не зная какво да му кажа. И той мълчеше. Така въ мълчанне изминахме и уличката. Азъ се сѣтихъ, че имамъ въ джеба си една ябълка, бързо я извадихъ и му я подадохъ.

— Вземи . . . азъ изядохъ две.

Той я пое, извади ножчето си, разрѣза я на две и ми подаде половинката. „Гледай ти какво възпитано момче“, си помислихъ азъ.

Като повървѣхме пакъ въ мълчание, азъ го изгледахъ отъ горе до долу и казахъ:

— Имашъ ли голѣми мускули?

Безъ да ми отговори, той сгъна лакътъ си, напрегна го и го насочи къмъ менъ.

— Ей, голѣмо нѣщо, — рекохъ азъ учуденъ. — Ти можешъ да биешъ когото си искашъ. — И следъ малко мълчание попитахъ: — Какъ ти е името?

— Ради Ганчевъ, — отвърна той.

Въ тоя часъ азъ спечелихъ първия си училищенъ приятель.

Добри Немировъ

МАЙ

Отъ небето Слънчо златенъ	По тревы, цвѣтя росата
се приветно смѣй	катъ брилянти грѣй, —
и отъ ранна утринъ славей	лекъ вѣтрецъ нивята буйни
чурулика, пѣй.	кротичко люлѣй.

Вредъ гори, поля зелени
и цвѣтя безъ край, —
вредомъ слънце, радость, пѣсни —
днесъ е дивенъ май.

Георги Костакевъ